

DOMAČA PESEM

Tone Pavček

V gluho, mrtvo tišino
jokal bi rad
za srečo in češenj belino
pa za pomlad.

Takrat smo drugačni bili,
takrat smo drugi bili,
kot da smo tiste dni
manj nesrečni bili.

Zdaj pa smo trudni, tako trudni.
Vklèsal v obraze je sled
hladni adijo deklet
in čas nezamudni.

Vklèsala v obraze je sled
ta pot kamorkoli
in misel otožna: nikoli,
nikoli ne bo kakor pred. —

O, naj bo, kakor hoče.
Nekoč vse miní
in — naj smeje se ali joče —
človek do smrti živi.

A meni vseeno je žal,
da več ne premorem solzà:
nekoč sem te drugo poznal,
nekoč sva drugačna bilà.